

ningen af Fiskeripolitiet i Nordspæn, forekommer mig at være selvfølgelig. Som ærede Medlemmer erindre, blev Loven vedtaget i Henhold til en Overenskomst, der var sluttet mellem samtlige Nordspæmagter, for at tilvejebringe et ensartet Polititilsyn i Nordspæn og en ensartet Optræden ved Fiskeryets Udøvelse. Der er i de forløbne Aar Intet sket, mig bekendt, der kan forandre den Opfattelse, man havde, at Loven vilde være god og nyttig, saa jeg kan ikke indse Andet, end at det maa betragtes som givet, at Lovens Gyldighed bør forlænges, idet den i modsat Tilfælde vil udløbe den 15de Mai, og naar en af Magterne ikke paany slutter sig til Overenskomsten, bortfalder den af sig selv. Da Loven nu udelukkende har været til Gavn, anbefaler Lovforslaget sig saaledes selv.

C. M. Hansen: Loven angaar jo et Territorium, som man kjender meget Lidt til; men da jeg boer i Nærheden af Kysten der, har jeg af og til haft Leilighed til at tale med mange Fiskere, og saa har jeg spurgt dem, om de kjendte Noget til Loven og havde haft Gavn af den. Det kunde nok være, sagde de; og de vidste i alt Fald med Sikkerhed, at de ingen Stade havde haft af den. Ja, det er jo altid Noget, sagde jeg dertil, men have I Intet at foreslaa med Hensyn til forandrede Bestemmelser, som man kunde henlede Regjeringens Opmærksomhed paa? Nei, sagde de, men de mente, at det passede Regjeringen nok selv, den forhandlede nok med de andre Magter, og saa vare de ganske rolige. Jeg mener da, at vi ogsaa kunne slaa os til Ro i den samme Tro og stemme for, at Lovforslaget gaar videre uden nogenombelst Forandring; det vil jeg ogsaa anbefale.

Indenrigsministeren (Singerlev): Jeg slutter mig ganske til de ærede Medlemmer; thi det er ganske klart, at hvor der er Tale om Ratihabition af traktatmæssige Forhold, der er man ikke synderlig fritstillet. Spørgsmaalet vil nærmest være, om man vil eller ikke vil. Det glæder mig, at ogsaa de ærede Medlemmer, der nys talte, anbefalede, at man fremdeles skal gaa ind paa at fortsætte Forholdet.

Da Ingen yderligere ønskede at yttre sig, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling vedtoges uden Afstemning.

Formanden: Dermed er Dagsordenen udtømt; men, som jeg nævnedes ved Mødets Begyndelse, ønsker den ærede Indenrigsminister allerede nu at fremsætte det Lovforslag, der da blev anmeldt om en Forandring i Valglovens §§ 71 og 72. Jeg giver altsaa den ærede Minister Ordet.

Indenrigsministeren (Singerlev): Jeg skal tillade mig at fremsætte Forslag til Lov om en forandret Affattelse af § 71, og § 72 i Lov om Valgene til Rigsdagen af 12te Juli 1867. — Forslaget angaar en anden Afstemningsmaade ved Valg af Valgmænd til Landstingsvalgene, og angaar kun de Kredse, i hvilke der skulde vælges mere end en, og hvor det vil være det høie Thing velbekendt, at man i de senere Aar ikke har været i Stand til bogstaveligt at opfylde Valglovens Bestemmelser. Valgloven kræver, at vedkommende Vælgere skulle staa frem og diktere Navnene paa de Mænd, som de ville stemme paa. Det har selvfølgelig vist sig umuligt ikke blot i de store Kredse i Kjøbenhavn, men ogsaa paa mange Steder i Provindskredse; man har da modtaget Stemmesedler, og Landstinget har godkjendt denne Fremgangsmaade. Men det vil være ganske klart, at Valgbestyrelsen i og for sig ikke kan paabyde en saadan Fremgangsmaade, og saavidt Vælgerne ikke ville opfylde den, kunne de kræve at diktere Navnene paa dem, de ville stemme paa, og det vil omtrent umuliggjøre et Valg, hvis Flere ville vælge denne Fremgangsmaade. Jeg tror, der er forekommet enkelte Exempler derpaa. Derfor har Regjeringen anset det for fornødent at foreslaa en Forandring i Valgmaaden, og denne gaar ud paa, at der i slige Tilfælde skal stemmes ved Afgivelse af Stemmesedler. Det er ganske vist fundet rigtig at omredigere saavel § 71 som § 72 — det er egentlig i § 71 at Bestemmelsen findes, men § 72 slutter sig nøie til den — for at faae en klar Oversigt over, hvorledes Paragrafen skulde blive; men i Virkeligheden gaar Forandringen, der foreslaaes, ikke ud paa Andet end, at foreslaa Afstemning ved Sedler og gjøre denne Bestemmelse obligatorisk i Stedet for den nuværende Afstemning. De andre Forandringer, der ere skete, ere rent formelle. I Realiteten tilsigtes der ikke Andet end det af mig nævnte, og det forekommer mig ogsaa at være indlysende, at naar man vil og maa gjøre en saadan enkelt Forandring i Valgloven, skal man indskrænke sig til kun at gjøre det absolut Fornødne og ikke det Mindste mere. Jeg nævner det, fordi det ikke vil være ubekendt, at der i flere Aar har foreligget Forslag for Rigsdagen om en Forandring i § 71, og der